

VEERTIGDAGENTIJD

Vasten om op te staan

Er zijn klassen waarin er gevast wordt.
De leerlingen schrijven het in de agenda:
'Deze week geen computer',
'Deze week geen frisdrank',
'Deze week ga ik op bezoek bij ...'.
En dan zijn de ouders verrast
dat hun kinderen dat serieus nemen
en daar echt mee bezig zijn.
Omdat zij het zelf niet durven vragen aan hun kinderen?

Volwassenen vasten ook.
'Veertig dagen zonder'
heeft heelwat volgelingen.
"Je bent dan bewuster met je voedsel bezig",
schrijft Hannelore,
"je moet immers zoeken naar alternatieven.
Het reikt ook verder dan je navel:
je gaat twifelen aan je gewone manier van leven
en je gaat nadenken over je impact op de aarde.
Je moet niet religieus zijn
om een diepe solidariteit te beleven."

Je moet niet christen zijn om te vasten:
gelukkig maar ...
Het kan iedereen eens deugd doen.
Als christenen vasten is het echter niet alleen
om redenen als gezondheid of milieuzorg of solidariteit.
Die elementen zijn gelukkige neveneffecten.
Christenen vasten opdat zij zouden opstaan met Pasen.
Zij willen wat sterven, versterven, aan zichzelf.
Vasten is voor hen geen prestatie om mee uit te pakken.
Het is een worsteling, waarbij ze ook bidden,
om kracht te ontvangen om vol te houden.
Kunnen vasten, is dan een geschenk
dat zij van God ontvangen.

Fijn dat er ook kinderen zijn die leren vasten.
Mogen wij van hen leren om dat serieus te nemen.
Mogen zij van iemand (of van ons) leren
dat God altijd nog wat verder kijkt dan de buitenkant.

Rik Renckens